

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.128 van 17 oktober 2013
in de zaak A. 208.597/IX-8083**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jo Goethals
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kwadestraat 151 bus 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de HOGESCHOOL GENT
woonplaats kiezend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 14
en bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Eva Bral
kantoor houdend te 9000 Gent
Henleykaai 3R

I. Voorwerp van het administratief cassatieberoep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 19 april 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit nr. 2013/051 van 20 maart 2013 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9648 van 7 mei 2013 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Eva Bral, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen heeft in de bestreden beslissing de volgende samenvatting van de feiten gegeven:

“3.1. Verzoekende partij is tijdens het academiejaar 2012-2013 ingeschreven in de bachelor in de logopedie en audiologie, afstudeerrichting logopedie.

Het beroep betreft de studievoortgangsbeslissing voor het opleidingsonderdeel ‘stage 4’.

3.2. Verzoekende partij stelde een intern beroep in bij de interne beroepscommissie van de onderwijsinstelling.

3.3. Bij beslissing van de interne beroepscommissie op datum van 25 februari 2013 werd het intern beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

In de interne beroepsbeslissing werd het volgende gestipuleerd:

‘Tijdens de eerste maand van de stage bestond de taak van mevrouw XXXX voornamelijk uit observeren en daarna stilaan overnemen van therapieën met voorbereiding en instructies van de stagementor. Dit verliep vrij vlot, al werden een aantal werkpunten geformuleerd. Uit bovengenoemde documenten blijkt bovendien dat mevrouw XXXX van meet af aan, en gedurende haar volledige stage, moeite had met planning en organisatie evenals met het zich houden aan gemaakte afspraken. Vervolgens werd de stage opdracht uitgebreid en moest de studente zelf therapieën voorbereiden en uitvoeren en zelf de doelstellingen, oefeningen, didactiek en materiaal selecteren. Uit het dossier blijkt dat mevrouw XXXX inhoudelijk en administratief zeer wisselend presteerde. Het naleven van deadlines en afspraken lukte niet consequent, de studente maakte niet optimaal gebruik van de haar geboden leerkansen, er waren problemen op het vlak van organisatie en planning, ze was niet steeds voldoende grondig voorbereid en informeerde onvoldoende over het uitvoeren van taken. Op het vlak van attitudes werd mevrouw XXXX’s houding soms als te vrijpostig en nieuwsgierig ervaren. Bovendien maakte ze af en toe een weinig flexibele en weinig leergierige indruk.

De interne beroepscommissie neemt akte van de veelvuldige tussentijdse mondelinge en schriftelijke feedback die mevrouw XXXX kreeg van stagebegeleider en -mentor. Wanneer bleek dat de stage niet vlot verliep, vond een gesprek tussen de studente, haar stagebegeleider en stagementor plaats en werden concrete afspraken gemaakt. Ondanks het feit dat na dit gesprek een positieve evolutie opgemerkt werd in de stage van mevrouw XXXX, bleek deze slechts van korte duur. De studente slaagde er niet in zich aan de gemaakte afspraken te houden en er werden opnieuw problemenesignaleerd, zowel op het vlak van attitude als op het vlak van administratie, inhoud en aanpak van therapieën. Opnieuw werden aangeboden leerkansen gemist.

Mevrouw XXXX stelt in haar schrijven dat geen indicatie werd gegeven dat de stage niet goed verliep. Uit het dossier blijkt echter dat de studente op regelmatige basis feedback kreeg. Ze kon slechts deels reflecteren over zichzelf en heeft maar een beperkt inzicht in haar eigen functioneren.

In de eindevaluatie wordt bevestigd dat mevrouw XXXX in staat was om therapieën over te nemen mits sturing en voorbereiding door de mentor. Er was echter nog evolutie nodig op het vlak van administratie en het voorbereiden en uitwerken van eigen therapieën. De studente moet grondiger en nauwkeuriger werken, zowel met betrekking tot de inhoud als tot de vorm, ze stelt zich niet steeds correct en gepast op tegenover alle personeelsleden en leerlingen op de stageplaats en neemt haar eigen leerproces onvoldoende in handen.

Uit het stagerapport betreffende de gedragsindicatoren blijkt dat bij mevrouw XXXX verbetering noodzakelijk is met betrekking

tot volgende punten: gevalsbespreking, assessment, behandelplan, verslaggeving na therapie, voorbereiding en uitvoering therapie, evolutieverslag, documentatie, mondelinge communicatie, schriftelijke communicatie, contactbereidheid, leergierigheid, resultaatgerichtheid, accuraatheid, kritische ingesteldheid, zelfstandigheid en zin voor samenwerking. In het stagerapport met betrekking tot competenties wordt verduidelijkt dat de studente[n] slechts bijna het minimaal niveau behaalt voor onder andere volgende stagecompetenties: het tonen van een kritische ingesteldheid, resultaatgerichtheid en leergierigheid, het opstellen van behandelplannen op maat en het methodisch handelen, het evalueren en bijsturen van assessmentgegevens en het formuleren van een diagnose op basis van deze gegevens, het informeren van cliënten over het doel en het verloop van de behandeling, het meten en rapporteren van het effect van therapie, het evalueren van het eigen handelen, het opbouwen en onderhouden van constructieve relaties met cliënten, het ontsluiten en aanwenden van infobronnen en vakliteratuur in functie van levenslang leren, het hebben van aandacht voor evidence-based handelen, het aanwenden van stem, spraak en Nederlandse taal als medium voor therapeutische interventie, contactbereidheid op stage, het zich zelfstandig tonen op stage, het kunnen samenwerken en het tonen van interesse voor de stageplaats en voor de problematiek van de cliënten.

De interne beroepscommissie besluit dat uit voorliggend dossier voldoende blijkt dat Mevrouw XXXX niet voldoet aan de noodzakelijke eindcompetenties met betrekking tot het inhoudelijk aspect van de stage, de specifieke vaardigheden en de beroepshoudingen om te slagen voor het opleidingsonderdeel stage 4 en dat de punten voor dit opleidingsonderdeel op een correcte manier tot stand zijn gekomen.

De interne beroepscommissie neemt akte van artikel 62 §2 van de onderwijs- en examenregeling 2012-2013 waarin [het] wordt gesteld wat volgt: 'De examencommissie reikt het diploma uit als de student[e] voldoet aan de vereiste toelatingsvoorwaarden en als hij voor alle opleidingsonderdelen die horen bij het opleidingsprogramma een creditbewijs heeft behaald of gedelibereerd is, onverminderd de vrijstellingen toegekend op basis van EVC en EVK.' Mevrouw XXXX heeft niet voor alle opleidingsonderdelen van de bachelor in de logopedie en audiologie: logopedie een credit behaald en is niet gedelibereerd.

Deze studente behaalt haar diploma niet.'

De beslissing op intern beroep werd aan de verzoekende partij overgemaakt."

3.2. Met de thans bestreden beslissing verklaart de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep ontvankelijk doch ongegrond.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4.1. Een eerste cassatiemiddel is geput uit de schending van artikel 149 van de Grondwet en de schending van de bewijskracht der akten zoals bepaald door artikel 1322 en volgende van het Burgerlijk Wetboek en aanvaard als algemeen rechtsprincipe.

4.2. Wat de schending van artikel 149 GW betreft, voert verzoekster aan dat in de bestreden beslissing geen motivering is naar voren gebracht omtrent haar oorspronkelijke grieven dat (1) beoordelingselementen in rekening werden gebracht die niet van tevoren werden gecommuniceerd, en (2) er een tegenstrijdigheid is tussen het evaluatieverslag en het evaluatierapport, minstens dat de beoordeling ‘voldoende’ of ‘voor verbetering vatbaar’ willekeurig is.

De loutere bevestiging van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen dat voor een meerderheid van de te verwerven competenties een verbetering noodzakelijk werd geacht waaruit niets anders zou kunnen worden afgeleid dan dat de betrokken competenties op dat ogenblik om de redenen die in het evaluatieverslag zijn verwoord niet als verworven kunnen worden beschouwd, volstaat volgens verzoekster niet als motivering gelet op het feit dat iedere in het geding zijnde partij, en met haar ook de Raad van State, in het ongewisse blijft over welke elementen in feite of in rechte nu precies hebben meegespeeld om tot de conclusie te komen dat de meerderheid van de te

verwerven competenties voor verbetering vatbaar zou zijn. Een loutere bevestiging kan niet als een motivering gelden.

4.3. Volgens verzoekster miskent de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen ook de bewijskracht van het door verwerende partij tijdens de procedure voor die Raad zelf bijgebrachte stuk, namelijk de cijfermatige scoretabel.

De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen overweegt immers dat “een meerderheid van de te verwerven competenties” niet als verworven kan worden beschouwd, terwijl uit de cijfermatige scoretabel blijkt dat verzoekster voor twaalf van de twintig competenties meer dan 10/20 behaalde.

Al evenzeer wordt de bewijskracht van het evaluatieformulier zelf miskend nu er wat de gevalsbespreking betreft duidelijk een meerderheid aan beoordelingen aan de ‘goede kant’ staan. Desalniettemin wordt geoordeeld dat verbetering noodzakelijk is. Dit werd reeds voorgelegd aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, maar uit de bestreden beslissing valt niet af te leiden waarom de Raad meent dat het evaluatierapport zonder meer correct is en als onbetwistbaar moet gelden.

5. Verwerende partij is van oordeel dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen wel degelijk gemotiveerd heeft geantwoord op het destijds enige middel dat door verzoekster in de externe beroepsprocedure werd aangevoerd.

Bij de toetsing door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen werd rekening gehouden met het integraal medegedeelde stagedossier. Uit de eindevaluatie, inhoudende een quotering van twintig gedragsindicatoren, blijkt dat verzoekster voor niet minder dan zestien van de twintig hiervan niet voldoet. Terecht stelt de Raad voor betwistingen

inzake studievoortgangsbepalingen dat geen twijfel erover kon bestaan dat de eindcompetenties niet werden behaald, zodat onmogelijk een credit kon worden verworven voor dit opleidingsonderdeel.

Verwerende partij gaat vervolgens uitvoerig in op “de feitelijke gegevens, die de studenten nochtans genoegzaam bekend zijn”.

6. In de memorie van wederantwoord merkt verzoekster op dat verwerende partij niet specifiek ingegaan is op de opgeworpen schending van artikel 149 GW omtrent de twee essentiële punten van het eerste middel. Verwerende partij negeert het eerste middel en reproduceert alleen hetgeen reeds voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is uiteengezet.

Verzoekster wijst erop dat zij op grond van de “ruwe score” voor de gevalsbespreking 9,49/15 heeft behaald, wat duidelijk een voldoende is. Het evaluatierapport is volledig in tegenstrijd met de ruwe score en het evaluatieformulier. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft twee essentiële stukken uit het dossier zonder meer naast zich neergelegd door zich enkel te focussen op het eindrapport gedragsindicatoren. Ook omtrent dit punt behoudt verwerende partij het stilzwijgen.

Beoordeling

7. Verwerende partij gaat vergeefs uitvoerig in op de “feitelijke gegevens”. Vooreerst is de Raad van State in deze zaak gevat als cassatierechter, wat hem belet in de beoordeling van de zaak zelf te treden en alzo over de feiten te oordelen. Voorts strekt het cassatiemiddel niet ertoe aan te tonen dat verwerende partij haar studievoortgangsbepaling ondeugdelijk onderbouwd zou hebben maar wel dat de feitenrechter de jurisdictionele motiveringsplicht

geschonden zou hebben. Zoals verzoekster terecht opmerkt, verwacht verwerende partij haar betoog voor de eerste rechter met een antwoord op het cassatiemiddel.

8.1. Zoals verzoekster in haar cassatieberoep uiteenzet, heeft zij aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen onder meer maar ondubbelzinnig voorgelegd dat haar stageprestatie op onregelmatige wijze mede beoordeeld is op grond van vooraf niet meegedeelde beoordelingselementen, namelijk “met bijkomende, vooraf niet gecommuniceerde criteria (met name de lijst C1 tot en met C20)”.

Voorts heeft verzoekster, zoals zij ook in haar cassatieberoep uiteenzet, voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen eveneens ondubbelzinnig een tegenstrijdigheid aangevoerd tussen de stagerapporten en de evaluatieformulieren, waarbij zij weliswaar enkel de beoordeling van de ‘gevalsbespreking’ ter illustratie gaf. Die tegenstrijdigheid zag zij erin gelegen omdat zij voor vijf van de zeven ‘subtopics’ van de gevalsbespreking als competent wordt beschouwd, het samenvattend rapport desondanks vermeldt dat verbetering noodzakelijk is wat dan zou betekenen dat dit onderdeel niet voldoende is en dat niet beweerd kan worden dat één onvoldoende voor een subtopic volstaat voor een globale onvoldoende aangezien dit voor een andere competentie geen beletsel was om haar als voldoende te beschouwen.

8.2. De eerste rechter heeft als volgt geoordeeld over het enige middel van verzoekster:

“De Raad stelt op basis van de neergelegde stukken vast dat er gedurende de ganse stageperiode voldoende begeleiding, evaluatie en feedback voorhanden was. Er werden quasi-wekelijks stagebegeleidingsformulieren opgesteld, die aan de stagiaire werden voorgelegd. Uit die stagebegeleidingsformulieren blijkt immers dat er voor zestien van de twintig competenties belangrijke aandachtspunten waren en dat die ook duidelijk gesignaleerd waren, zowel op het vlak van te verwerven competenties als op het vlak van nauwgezetheid, orde en attitude. Conform het OER is op het einde van de stage een globaal stagerapport opgesteld, evenals een eindevaluatieformulier van de interne

stagebeleidster [...]. Het stagerapport en het eindevaluatieformulier moeten samen worden gelezen. Hieruit blijkt dat voor een meerderheid van de te verwerven competenties een verbetering noodzakelijk werd geacht, wat niets anders kan betekenen dan dat de betrokken competenties op dat ogenblik om redenen die in het eindevaluatieverslag zijn verwoord, niet als verworven werden beschouwd.

De Raad stelt vast dat om het cijfer 6/20 toe te kennen gebruik is gemaakt van een gewogen mathematisch model dat niet transparant kan worden genoemd, noch op voorhand bekend was bij de student. Dat doet evenwel niet af aan het feit dat het stagebegeleidingsformulier en het eindevaluatieverslag en de daarin vervatte motieven genoegzaam verantwoorden dat de eindcompetenties niet werden behaald en derhalve ook niet konden leiden tot een credit voor het opleidingsonderdeel van de stage. De Raad ziet immers niet in hoe, wanneer vastgesteld wordt dat voor zestien competenties verbeteringen noodzakelijk zijn, zulks zou kunnen leiden tot een voldoende.

Het middel is ongegrond.”

8.3. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt in dat het rechtscollège moet antwoorden op de middelen van de betrokkene, op zijn minst wanneer die middelen de strekking van zijn beslissing kunnen beïnvloeden doch worden afgewezen. De motiveringsplicht moet de partijen en de Raad van State toelaten zich ervan te vergewissen of het rechtscollège de voorgelegde gegevens heeft onderzocht en daadwerkelijk op de middelen heeft geantwoord.

Evenwel valt uit de bestreden beslissing op de twee *sub* 8.1 bedoelde grieven geen antwoord van de bodemrechter te vernemen. De overweging dat het stagerapport en het eindevaluatieformulier samen moeten worden gelezen en dat een meerderheid van de te verwerven competenties niet als verworven werden beschouwd, levert geen antwoord op de grief dat onwettige beoordelingscriteria zouden zijn gehanteerd, noch geeft het voldoende inzicht in de gedachtegang van de bodemrechter waarom een ‘topic’ onvoldoende kan zijn spijs een meerderheid van de ‘subtopics’ wel voldoende zijn.

8.4. Het eerste middelonderdeel is gegrond.

9.1. De bewijskracht van een akte wordt miskend door de rechter die van die akte een uitlegging geeft die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is.

Uit de stukken waarop de Raad van State als cassatierechter acht mag slaan, blijkt de cijfermatige eindscore die aan verzoekster is toegekend voor elk van de ‘topics’ het resultaat te zijn van een gewogen mathematisch model, het Systeem voor Assessment en Scoren van Stagiairs in Opleiding.

De wettigheid van deze omzetting naar een eindscore wordt door verzoekster in het middel niet aangevochten.

9.2. Door de beweerde miskenning van de bewijskracht van de akten te steunen op de “cijfermatige scoretabel”, zijnde de ruwe scores, en niet op de eindquoteringen, mist het tweede middelonderdeel feitelijke grondslag.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. In een tweede cassatiemiddel voert verzoekster de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 55 en 56 van het Onderwijs- en Examenreglement in samenhang met het DOEboek module 2, 3, 4, 5, van artikel II.21 van het zogenaamde aanvullingsdecreet (decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de medezeggenschap in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’) en van de bewijskracht der akten zoals bepaald door artikel 1322 en volgende van het Burgerlijk Wetboek en aanvaard als algemeen rechtsprincipe.

10.2. Verzoekster meent dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen artikel 149 GW schendt door te bevestigen dat het transparantiebeginsel geschonden is bij het toekennen van de scores omdat verzoekster de wijze waarop aan de cijfers gekomen wordt niet vooraf heeft gekend en desalniettemin het middel ongegrond te verklaren:

“Als de Raad dat aanvaardt, dan kan onmogelijk naar recht gemotiveerd worden dat de beslissing toch wettig zou zijn omdat uit het dossier blijkt dat 16 van 20 competenties voor verbetering vatbaar zijn. Immers, uit stuk 4, waarin de ruwe score wordt berekend, blijkt dat verzoekster voor 12 van 20 competenties meer dan 50 % haalt. Als men beweert dat verzoekster slechts voor 4 van de 20 een voldoende haalt, dan betekent dit dat er reeds een bewerking op de ruwe score is toegepast, een bewerking die de Raad precies als niet transparant, en bijgevolg willekeurig en onwettig heeft beschouwd.”

10.3. Door te overwegen dat het middel ongegrond is omwille van het feit dat uit de stukken van het dossier zou blijken dat verzoekster toch niet voldaan heeft, stelt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen volgens verzoekster, in strijd met het bepaalde in artikel II.21 van het aanvullingsdecreet, zijn appreciatie over de waarde van een kandidaat, *in casu* verzoekster, in de plaats van die van het bestuur.

10.4. Uit de motivering van de bestreden beslissing moet volgens verzoekster worden afgeleid dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen haar alsnog niet geslaagd acht op grond van de beoordeling van de verslagen in het dossier, zonder dat de Raad het daarbij nodig acht een concreet cijfer toe te kennen. Artikel 55 van het Onderwijs- en Examenreglement bepaalt evenwel dat de beoordeling per opleidingsonderdeel wordt uitgedrukt in een geheel examencijfer op een totaal van 20 punten. Met andere woorden, verzoekster kan nooit als niet geslaagd worden beschouwd als zij niet een concreet cijfer verkrijgt. Anders oordelen is patent in strijd met artikel 55 van het Onderwijs- en Examenreglement. Nochtans is het dat wat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen volgens haar doet.

10.5. De uitsluitende verwijzing door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen naar het evaluatierapport waarin vermeld is dat voor zestien van de twintig competenties “verbeteringen noodzakelijk” zijn, miskent de bewijskracht van de door verwerende partij terloops de procedure voor de Raad voorgebrachte puntentabel waaruit blijkt dat verzoekster voor twaalf van de twintig competenties meer dan de helft behaalde.

Beoordeling

11.1. De jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen.

Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering – of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven – maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

11.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft als volgt geoordeeld over de in het tweede cassatiemiddel besproken grief:

“De Raad stelt vast dat om het cijfer 6/20 toe te kennen gebruik is gemaakt van een gewogen mathematisch model dat niet transparant kan worden genoemd, noch op voorhand bekend was bij de student. Dat doet evenwel niet af aan het feit dat het stagebegeleidingsformulier en het eindevaluatieverslag en de daarin vervatte motieven genoegzaam verantwoorden dat de eindcompetenties niet werden behaald en derhalve ook niet konden leiden tot een credit voor het opleidingsonderdeel van de stage. De Raad ziet immers niet in hoe, wanneer vastgesteld wordt dat voor zestien competenties verbeteringen noodzakelijk zijn, zulks zou kunnen leiden tot een voldoende.”

11.3. Door verzoekster zonder belang bij deze grief te verklaren, heeft de rechter de kritiek van verzoekster wel degelijk ontmoet. Daarmee is het besluit regelmatig met redenen omkleed en heeft de bodemrechter voldaan aan het vormvereiste, bedoeld bij artikel 149 van de Grondwet.

De motivering toont immers aan welke gedachtegang de rechter volgt om zijn beslissing te nemen zodat de partijen kunnen nagaan of zij een

rechtsmiddel kunnen aanwenden en zodat de Raad van State in voorkomend geval zijn opdracht als cassatierechter naar behoren kan uitoefenen en nagaan of de wet correct werd toegepast.

12.1. Door het gebrek aan belang bij de grief hieruit af te leiden, dat niet valt in te zien hoe een zorgvuldig oordelende onderwijsinstelling een student die volgens het stagebegeleidingsverslag en het eindevaluatieverslag zestien van de twintig eindcompetenties niet behaalt als geslaagd kan verklaren, heeft de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen zich niet in de plaats van dat bestuur gesteld maar enkel gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid waarover hij beschikt als rechter van de wettigheid, om de ontvankelijkheid van de voor hem aangevoerde middelen te onderzoeken en te beoordelen in het licht van het vereiste dat een verzoekende partij belang moet hebben bij die middelen.

Wil verzoekster die redengeving van de bodemrechter met succes betwisten, komt het haar toe de wetsbepaling – in de meest ruime zin van het woord – aan te geven waartegen die rechter met de bestreden motivering zondigt. Voor zover verzoekster dat heeft gedaan, is er bij de bespreking van het eerste middel op ingegaan.

12.2. Door verzoekster zonder belang te verklaren bij de grief, heeft de bodemrechter geen eindcijfer aan verzoekster toegekend, noch heeft hij het toegekende eindcijfer formeel ongedaan gemaakt. Overigens vergist verzoekster zich, door de vaststelling van de bodemrechter dat een omzettingmethode niet vooraf aan haar zou zijn meegedeeld gelijk te stellen met een uitspraak, door diezelfde bodemrechter, over de onwettigheid van die omzetting wegens willekeur, laat staan dat de ruwe scores van de weeromstuit de enige valabele cijfers zijn. Door verzoekster zonder belang te verklaren bij haar grief, is de eerste rechter tot dat onderzoek niet eens toegekomen.

12.3. Het vierde middelonderdeel steunt de beweerde miskenning van de bewijskracht van de akten andermaal op de “cijfermatige scoretabel”,

zijnde de ruwe scores, en niet op de eindquoteringen. Voorts heeft de eerste rechter zijn gedachtegang omtrent verzoeksters belang gesteund op de onderliggende documenten, namelijk de evaluatieverslagen en de evaluatieformulieren, waarvan de scores slechts de cijfermatige afgeleiden zijn.

13. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit nr. 2013/051 van 20 maart 2013 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormeld rechtscollege worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde besluit.

3. De zaak wordt verwezen naar de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, anders samengesteld.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 oktober 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren